

Vetero Knina

www.farnoststaryknin.cz

listopad 2015

Listopad v naší farnosti

Listopad začíná svátkem Všech svatých a hned druhý den následuje Památka zemřelých (dušiček). Vzpomínáme na naše zemřelé a vyprošujeme jim život věčný, který dává Zmrtvýchvstalý Pán Ježíš Kristus.

Změnou času se mění i večerní bohoslužby v novokníském kostele.

Večerní mše svaté začínají ve všední dny v úterý, v pátek a sobotu v 17:00 hod.

Slavnost Všech svatých vychází z historické události zasvěcení římského

Pantheonu (původně pohanského chrámu všech olympských bohů) Panně Marii a všem svatým mučedníkům 13. května 609.

Avšak na křesťanském Východě se slavil společný svátek všech mučedníků již od 4. století. Od 8. století se v Irsku

a v Anglii, u Keltů a Franků začal slavit svátek Všech svatých (nejen mučedníků) 1. listopadu. Toto datum se ustálilo snad proto, že u Keltů začínal v tento den nový rok. Slavení svátku Všech svatých se brzy rozšířilo a v Římě se slaví pravidelně od 9. století. Jde o společnou slavnost lidí, kteří již vstoupili do „nebe“, to znamená do stavu svrchovaného a konečného štěstí ve společenství s Bohem a se všemi, kteří jsou spojeni s Kristem, který svou smrtí a zmrtvýchvstáním nebe „otevřel“.

Toto tajemství společenství se samotným Bohem překonává jakékoliv chápání a jakoukoliv představivost. Bible o tom mluví obrazně: život, světlo, pokoj, svatební hostina, víno, království, otcův dům, nebeský Jeruzalém, ráj: „Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, a nač člověk nikdy ani nepomyslel, to všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují.“ (1Kor 2,9)

Památka všech zemřelých, lidově označovaná „Dušičky“, je vzpomínkou na zesnulé, kteří ještě nejsou dokonale připraveni ke vstupu do této skutečnosti a jsou ve fázi „očišťování“. Církev – s odvoláním na některé biblické texty – nazývá toto konečné očišťování „očistcem“. Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici a vzpomínka na mrtvé je součástí každé mše. Po stanovení slavnosti Všech svatých na 1. listopad se začíná vzpomínka na všechny zemřelé slavit v následující den. Její veřejné slavení se objevuje po roce 998 ve francouzském benediktinském klášteře v Cluny. Od 11. do 13. století se památka rozšířila do dalších zemí a od 14. století zdomácněla v Římě. Od roku 1915, kdy v první světové válce zahynulo veliké množství lidí, mohou kněží celebrovat toho dne tři mše. V tyto dny lidé častěji než jindy navštěvují hřbitovy a hroby svých zemřelých, zdobí je květy, věnci a svícemi, které jsou symbolem života, a modlí se za mrtvé. V minulosti se v některých vsích na českém a moravském venkově peklo zvláštní pečivo zvané „dušičky“, jímž se obdarovávali pocestní, žebráci u kostela a chudí lidé.

Odpustky - od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek (svátost smíření, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očištění, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé.

Nabízím v tomto dušičkovém měsíci katechezi papeže Františka při generální audienci ze 17. 6. 2015 - **RODINA A ZÁRMUTEK**

„Drazí bratři a sestry, dobrý den! V cyklu katechezí o rodině se dnes budeme inspirovat přímo epizodou, kterou podává evangelista Lukáš a kterou jsme právě vyslechli (srov. Lk 7,11-15). Je to velice dojemná scéna, která nám ukazuje Ježíšův soucit s těmi, kdo trpí – v tomto případě s vdovou, která ztratila jediného syna – a ukazuje také Ježíšovu moc nad smrtí.

Smrt je zkušenost, která se týká všech rodin bez jakékoli výjimky. Je součástí života, ale přece, dotkne-li se rodinných citů, nikdy neumí vypadat přirozeně. Pro rodiče je obzvláště trýznivé, když přežijí svoje děti. To odporuje elementární povaze vztahů, které rodině samotné dávají smysl. Ztrátou syna či dcery se jako by zastaví čas: otevře se propast pohlcující minulost i budoucnost. Smrt, která odnáší dítě v raném či mladém věku, je facka příslibům, darům a obětem lásky s radostí odevzdaným životu, který jsme přivedli na svět. Často přicházejí na mši do Domu sv. Marty rodiče s fotkou syna, dcery, dítěte, chlapce či děvčete a se ztrápeným pohledem mi říkají: „Zemřel, zemřela“. Smrt udeří, a když jde o potomka, udeří v hloubi. Celá rodina je paralyzována, oněmí. A podobně je trýzněno také dítě, které zůstane osamoceno ztrátou jednou či obou rodičů. Ptá se: „Kde je tatínek? Kde je maminka?“ – V nebi. – „A proč jej nevidím?“. Za touto otázkou se skrývá úzkost v srdci osamělého dítěte. Prázdnota opuštěnosti, která se v něm otevírá, je o to úzkostnější, že mu chybí zkušenost potřebná k tomu, aby mohlo „pojmenovat“ to, co se stalo. „Kdy se vrátí tatínek? Kdy se vrátí maminka?“ Co odpovědět trpícímu dítěti? Taková je smrt v rodině.

V těchto případech je smrt něco jako černá díra, která se v životě rodin otevře a na niž neumíme dát žádné vysvětlení. A někdy to dojde dokonce tak daleko, že bývá kladena za vinu Bohu. Mnoho lidí – a já jim rozumím – se na Boha hněvá, rouhá se: „Proč jsi mi vzal syna, dceru? A Bůh není, Bůh neexistuje! Proč to udělal?“ Kolikrát jen jsme to slyšeli! Tento hněv v srdci nějak souvisí s obrovskou bolestí. Ztráta syna či dcery, tatínka či maminky je obrovská bolest. A toto se v rodinách děje nepřetržitě. Tehdy, jak jsem už řekl, je smrt jako nějaká díra. Fyzická smrt má však komplice, kteří jsou ještě horší než ona a nazývají se nenávist, závist, pýcha, lakomství; zkrátka hřích světa, který pracuje pro smrt a činí ji ještě bolestivější a nespravedlivější. Rodinné city vypadají jako bezbranné a předurčené oběti těchto - smrti nápomocných - mocností, které dějiny člověka provázejí. Pomysleme na absurdní „normálnost“ událostí, které za určitých okolností a na určitých místech přidávají ke smrti také hrůzu, způsobenou nenávistí a lhostejností druhých lidí. Kéž nás Pán uchrání toho, abychom si na to zvykli!

V Božím lidu je mnoho rodin, které s milostí Božího soucitu darovaného v Ježíši, dokazují činem, že smrt nemá poslední slovo. To je opravdový úkon víry! Pokaždé když rodina, která má zármutek, nachází sílu k zachování víry a lásky, jež nás sjednocují s těmi, které máme rádi, už nyní brání smrti v tom, aby si vzala všechno. Temnotě smrti je třeba čelit intenzivnější prací lásky. „Bože buď naším světlem v temnotách“ - říká jedna z invokací večerní modlitby breviáře. Ve světle vzkříšeného Pána, který neopouští nikoho z těch, které mu Otec svěřil, můžeme odejmout smrti její „bodec“, jak řekl apoštol Pavel (1 Kor 15,55); můžeme jí zabránit, aby otrávil náš život, zmařila naše city a uvrhla nás do nejtemnější prázdnoty. V této víře se můžeme těšit navzájem a vědět, že Pán přemohl smrt jednou provždy. Naši drazí nezmizeli do temnot nicoty: naděje nás ujišťuje, že jsou v dobrých a mocných rukou Božích.

Láska je silnější než smrt. Proto je cestou umožňování růstu lásky, její upevnování. A láska nás bude střežit až do dne, kdy bude každá slza setřena a „nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest“ (Zj 21,4). Necháme-li se udržovat touto vírou, může doznáný zármutek zrodit ještě silnější solidaritu v rodinných svazcích, novou otevřenost pro bolest jiných rodin, nové bratrství s rodinami, které se rodí a obrozují v naději. Rodit se a obrozovat se v naději – to nám dává víru. Chtěl bych však ještě zdůraznit poslední větu evangelia, které jsme dnes slyšeli (srov. Lk 7,11-15). Jakmile Ježíš vrátí život mladíkovi, synovi matky, která byla vdovou, evangelium dodává: „Ježíš ho vrátil jeho matce.“ A to je naše naděje! Pán nám vrátí všechny drahé, kteří od nás odešli, a my se s nimi znovu setkáme. Tato naděje neklame! Dobře si pamatujme toto Ježíšovo gesto: „Ježíš ho vrátil jeho matce“. Tak učiní Pán se všemi našimi drahými v rodině!

Tato víra nás chrání před nihilistickou vizí smrti stejně jako před falešnými útěchami tohoto světa, aby křesťanská pravda „nebyla zaměňována za mytologie nejrůznějších druhů“ (Benedikt XVI., Angelus 2. listopadu 2008) a nepodlehla starým či novým rituálům pověry. Dnes je zapotřebí, aby pastýři a všichni křesťané konkrétněji vyjadřovali smysl víry vzhledem k zármutku v rodině. Nesmí být popíráno právo na pláč – v zármutku máme plakat – také Ježíš „zaplakal“ a „byl hluboce dojat“ velkým zármutkem rodiny, kterou miloval (Jan 11,33-37). Spíše můžeme čerpat z jednoduchého a mocného svědectví mnoha rodin, které dovedly rozpoznat v tvrdém přejití smrti také bezpečné přejití ukřižovaného a vzkříšeného Pána a Jeho neodvolatelný příslib vzkříšení mrtvých. Práce lásky Boží je silnější než práce smrti. A právě s touto láskou máme spolupracovat, stávat se jejími činorodými „komplicí“ svojí vírou! A pamatujme na ono Ježíšovo gesto: „Ježíš ho vrátil jeho matce“, tak bude jednat se všemi našimi drahými i s námi, až se setkáme, a bude v nás definitivně poražena smrt. Je přemožena Ježíšovým křížem. Ježíš nás všechny vrátí do rodiny!“

(převzato ze stránek radia Vatican, přeložil Milan Laser)

V tomto měsíci mají výročí svého úmrtí kněží - rodák z naší farnosti nebo ti, kteří zde působili. Vzpomínáme a modlíme se za ně!

2. 11. 1852 si připomeneme Jana Nep. FISCHERA rodáka ze Starého Knína (*1785), zemřel 2.11.1852 ve Veroně jako vojenský duchovní.

18. 11. 1946 zemřel Josef POŠMOURNÝ staroknínský farář (*1900 Milín)

25. 11. 1808 zemřel Jan Karel SCHOENPFLUG staroknínský farář (*1739Praha)

1858 zemřel Josef KONČICKÝ kaplan v Kníně (*1779 Chlumeč)

VÝZNAMNÉ BOHOSLUŽBY V MĚSÍCI LISTOPADU

O slavnosti Všech svatých v neděli 1. 11. 2015 budou bohoslužby v naší farnosti:

v 8:30 hod. v Boroticích, v 10:30 hod. ve Starém Kníně, v 15:00 hod. Živohošť

V Živohošti touto bohoslužbou končí pravidelné bohoslužby v neděli odpoledne. Sejdeme se na Živohošti při slavení eucharistie na Štědrý den 24. 12. 2015 v obvyklou dobu v 15:00 hod.

O Památce věrných zemřelých v pondělí 2. 11. 2015 budou bohoslužby v naší farnosti:

v 10:30 hod. ve Starém Kníně, v 15:00 hod. ve Velké Hraštici, v 16 45 hod. v Boroticích

V sobotu 7. 11. 2015 v 15:00 hod. ve Velké Hraštici slavíme při mši svaté posvěcení chrámu

Neděle 22. 11. 2015 je slavnost Ježíše Krista Krále - poslední neděle církevního roku.

V neděli 29. 11. 2015 je první adventní neděle.

Úmysly apoštolátu modlitby na měsíc listopad.

1. Abychom se uměli otevřít osobnímu **setkání a dialogu se všemi lidmi**, také s těmi, kdo mají jiné přesvědčení než my.

2. **Za církevní pastýře**, aby hluboce milovali své stádce, a tak ho mohli doprovázet na cestě a udržovat jeho naději živou.

3. **Za Boží útěchu** pro ty, kdo trpí ztrátou svých blízkých zvláště z důvodu nenávisti a válek.

Vyprošuji všem požehnaný podzimní čas.

P. Josef Andrejčák O.Cr.